

Empresaris contra el PSOE

Els empresaris valencians, sempre prudents davant les conteses electorals, comencen a destapar-se: mentre la gran patronal dóna suport al PP, els petits i mitjans empresaris continuen enfrontats amb el PSOE.

El 1992, el president de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), Pedro Agramunt, deixava el seu càrrec per incorporar-se al Partit Popular com a candidat a la presidència de la Generalitat valenciana. La decisió va provocar cert malestar entre el gran empresariat valencià que fins a aquell moment havia fet gala de la seua "independència" política. Amb aquell moviment, Agramunt explicitava el que resultava evident fins i tot als observadors menys perspicaces: que l'alta cúpula empresarial no veia amb bons ulls la política econòmica engegada pel PSOE. Però la CEV, baluard bàsic de la CIERVAL (Confederació Interprovincial d'Empresaris de la Regió Valenciana, la delegació valenciana de la CEOE), no era l'única associació empresarial amb representació al País Valencià: amb força, emergien altres sectors que no es consideraven representats en la gran patronal i que, després d'un procés dolorós, arribaren a constituir la PIMEV (Petita i Mitjana Empresa Valenciana). Segons la lògica política, la PIMEV havia de ser l'interlocutor més afí als socialistes valencians, però aquests, seguint les consignes estatals, s'obstinaren a reconèixer únicament un interlocutor en el món empresarial: la CIERVAL, encara que el tinguera totalment de cara. El resultat d'aquesta estratègia encara és palès avui. Mentre els representants de la CEOE es permeten dir que el programa econòmic del Partit Popular resulta més prometedora que no pas el dels socialistes, els líders de la PIMEV continuen denunciant que el PSOE no els ha posat més que traves i que no els ha volgut reconèixer mai. Des del món empresarial oficial, doncs, ningú no vol donar cap suport als socialistes.

Les estructures donen l'esquena al PSOE. De la mateixa manera, agrupacions importants en el món empresarial, com les cambres de comerç, han estat sempre un baluard d'homes del Partit Popular, que les han utilitzat com a plataforma ideal per a la promoció personal. Els candidats pel PP a l'alcaldia d'Alacant i Castelló, Luis Díaz Alperi i Carles Fabra respectivament, han hagut de deixar la presidència de les respectives cambres de comerç per a poder presentar-se a les eleccions. El president de la cambra de comerç de València, Enrique Silla, també va deixar el càrrec amb la intenció de ser el segon en la llista municipal del PP al cap i casal valencià, però problemes interns al partit

la paradoxa valenciana

l'han deixat definitivament fora. Diversos responsables empresarials han mostrat el seu suport a aquests candidats, com ara José Luis Montés Tallón, president de la Confederació d'Organitzacions Empresarials de la Província d'Alacant (COEPA, la delegació alacantina de CIERVAL), que ha manifestat públicament que "si Díaz Alperi arriba a l'alcaldia, s'acceptarien de millor grat les posicions dels empresaris". Díaz Alperi, que va promoure el polèmic consorci del Sud-est, va rebre també el suport de Jiménez de Laiglesia, que aprofità la polèmica per criticar durament el Govern socialista.

En el panorama empresarial, només en la presidència de la Fira de Mostres de València, el Govern de Joan Lerma té un home de confiança, Ramon Cerdà, que l'any 1992 va ser triat i va desbancar l'altre candidat, José Lladro, que era el favorit de Jiménez de Laiglesia.

Però aquesta victòria va ser pírrica. Els empresaris valencians no han volgut mai acostar-se als centres de poder del Partit Socialista i aprofitaren la victòria de la coalició dretana PP-UV a l'Ajuntament de València per fer-li tot de suggeriments i recomanacions. També crítiques: Jiménez de Laiglesia, acusa la coalició "de comportar-se com el PSOE", però sempre des de la mateixa vora. Per a les properes eleccions, doncs, és més que evident que els empresaris i comerciants donaran l'esquena, més que mai, al partit socialista. La seua política de permetre la instal·lació indiscriminada de grans superfícies comercials li ha costat el vot de botiguers i comerciants, que, a hores d'ara, han quedat orfes de representació política. Alguns dels dirigents de la PIMEV, com ara el president, Eugeni Senent, van vincular-se a l'operació reformista de Miquel Roca, però, desarticulat aquell intent, són el Partit Popular i Unió Valenciana els dos partits receptors del vot del petit i mitja empresari.

Una de les incògnites amb vista als propers comicis és precisament el suport que pot obtenir Unió Valenciana davant la forta pressió que el PP està fent per unificar el "vot útil" de la dreta. Fins ara, empresaris valencians emblemàtics com José Lladro han donat suport de manera tàcita a Unió Valenciana, a través de la seua participació en grups com els Amics de l'Acadèmia, que formen la "base intel·lectual" dels regionalistes, però el procés d'absorció que els populars han llançat sobre el partit de Vicent González Lizón-

José M. Jiménez de Laiglesia, a l'esquerra, president de CIERVAL, ha criticat durament el PSOE i ha donat suport tàcit al PP. El president de la PIMEV, Eugeni Senent, representa els empresaris 'oblidats' pels socialistes.

do ha arribat també al món empresarial, que comença a destapar-se en bloc a favor de la candidatura d'Eduardo Zaplana. El líder dels populars, acotxat pel seu líder estatal, José M. Aznar, que s'ha reunit diverses vegades amb empresaris valencians, ja ha guanyat clarament les eleccions en el sector empresarial. Cap sorpresa, però. Ja les tenia guanyades.

Jordi Sebastià

